

Усе лише починається

Ще пам'ятаєте історію про песика Блошика, який помочився на вуличний ліхтар? А про його друзів?

Так, ця історія почалася з маленької необачності, майже непомітної провокації — з порушення неписаного закону тварин. Блошик помочився на вуличний ліхтар у районі панування «Елітної банди». І цим, сам того не бажаючи, накликав величезні неприємності.

А втім, «Вулична банда» відчайдушно шукаючи новий дім, щиро намагалася подружитися з вишуканими мешканцями елітного кварталу. Вони навіть вирушили на пошуки гарних подарунків. Та, на превеликий жаль, ті подарунки не були оцінені, як хотілося.

«Банди» не потоваришували. Та навіть навпаки — вони перетворилися на запеклих ворогів.

«Елітна банда» заманювала п'ятьох друзів у підступні пастки.

Та що б не сталося, Блошик і компанія трималися гурту. А ще, на щастя, інколи їм таланило більше, ніж вони могли пояснити.

Зрештою «Вулична банда» здобула важливу перемогу: підла й нахабна «Елітна банда» — ці злі, невдячні песики зі «шляхетного» району, ці пихаті чепуруни, ці... перепрошую, я часом забуваю, що як оповідач не маю втручатися, — отже, «Елітна банда», яка всіма можливими способами намагалася вигнати наших веселунів з шикарного району, сама ж і вткнулась носом у наслідки власної пихи. Після того як Блошик з друзями влаштували у віллі хорта Локона небачений досі безлад, знищивши чимало дорогезних речей, «Елітна банда» опинилася за ґратами — у виховному закладі для тварин.

Так усе почалося — і, здавалося б, так чудово завершилося. Та я можу вам сказати напевно: фінал цієї історії ще дуже далеко. Власне, історія тільки-но розпочалася...

Якщо пережиті пригоди здавалися вам страшними, раджу тепер триматися міцніше. Адже Блошик, Ракета, Крекер, Мурмель і Кара опиняться у справжній небезпеці.

Але спершу гляньмо, чим же зараз займається Блошик...

Надто ідеальне життя!

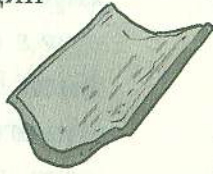
Хіба не прекрасний день? Сонячні промені пробивалися крізь верхівки дерев і утворювали смуги світла, що від подиху вітерцю витанцьовували на асфальті. Блошик зробив глибокий вдих. Йому подобалися ці дерева обабіч дороги, що тихо шелестіли від легкого літнього вітру. Він саме вийшов на щоденну ранкову прогулянку. Відтоді як «Елітна банда» опинилася у виховному закладі для особливо неслухняних тварин, Блошик міг мочитися де заманеться. Усе складалось просто ідеально!

Та щойно ця думка промайнула в нього в голові, щось поруч гепнуло. Від переляку Блошик відскочив убік і побачив, як поряд із гуркотом упала черепиця. Важкий уламок ледь не прибив його! Та перш ніж Блошик устиг як слід це обдумати, щось гепнуло знову. І ще раз. Страх стиснув горло, і він щодуху кинувся тікати. Поряд із ним, попереду й позаду —

всюди з глухим стуком падала черепиця. На розі найближчого будинку він на мить зупинився й підвів голову. Блошик не міг повірити власним очам: з даху просто-таки сипалася черепиця. Один шматок летів просто на нього! Інстинктивно він відскочив убік. Там, де він щойно стояв, гупнуло, і черепиця розлетілася на тисячу уламків.

Блошик не став зволікати — знову рвонув уперед, а поряд й далі було чутно глухі удари.

Лише коли йому вдалося втекти на безпечну відстань, Блошик наважився озирнутися. Серце калатало, мов шалене. Він знову поглянув угору — і побачив на даху ворон. Вони сиділи, пильно витріщалися на нього й зловісно каркали. Невже це вони своїми кігтями й дзьобами розхитали

черепицю і поскидали її з даху? Це не випадковість?! Ні. Це цілеспрямований напад на Блошика! Ще трохи — і він загинув би. Уф-ф, щойно йому справді пощастило...

Коли Блошик повернув на наступну вулицю, лапи у нього ще тремтіли. До дому було вже зовсім недалеко, та шлях здався йому нескінченним.

Він промчав повз кілька будинків, вишуканий ресторан, стару пожежну частину, маленьку церкву й крамницю, двері якої саме відчинилися. Пролунав дзвіночок, і зсередини донісся аромат троянд і лаванди. Та Блошику значно більше подобалися запахи старої піци, пліснявого сиру й жувальної гумки. Зиркнувши всередину, він зрозумів: тут мили, стригли й доглядали розпечених домашніх улюбленців району. Але часу на роздуми не було. Блошик був певен: навіть якщо черепиця більше не летить, за кожним рогом хтось може чатувати й напасти на нього.

Він мчав униз вулицею, лапи невтомно несли його по бруківці. Блошик мусив якнайшвидше дістатися до друзів. Мав негайно розповісти їм про напад і застерегти. Стривайте... що це? Блошик зупинився й нашорошив вуха. Гарчання. На протилежному боці вулиці стояли троє агресивних на вигляд вівчарок. І вони вже помітили Блошика.

Собаки кинулися вперед. Блошик не роздумував — він уже біг. Швидко й подалі! Але куди? Попереду будівельний майданчик — дороги далі не було. Охоплений панікою він озирнувся й помітив ряд дерев'яний паркан. На ньому висіли плакати з червоними трояндами й ретельно вичесаним псом. А під плакатами виднілася дірка в паркані. Це шанс! Блошик миттю шмигнув усередину.

За парканом була занедбана ділянка, яку він уже колись досліджував разом із Мурмель і Карою. Блошик інстинктивно пригнувся й сховався за живоплотом серед запашних диких трав. Він майже не дихав. Завмерши, прислухався до звуків із вулиці. Почув, як вівчарки протупотіли повз дірку у паркані, нишпорячи навколо. Отже, вони не помітили, де він сховався. Блошик почекав, доки гавкіт остаточно стих. Лише тоді вибрався зі схованки і відчув, як щось чіпляється до його шерсті. Будяк.

